

Innst. O. nr.107

(2008–2009)

**Innstilling til Odelstinget
fra finanskomiteen**

Ot.prp. nr. 72 (2008–2009)

**Innstilling fra finanskomiteen om lov om endringer i lov 12. juni 1981 nr. 52
om verdipapirfond og enkelte andre lover (samleproposisjon)**

Innhold

	Side		Side
1. Proposisjonens hovedinnhold	5	5. Norges Bank og Bankenes sikringsfond – unntak fra samtykkekravet i finansavtaleloven § 45	12
1.1 Sammendrag	5	5.1 Sammendrag	12
1.2 Komiteens merknader	5	5.2 Komiteens merknader	14
2. Sammenslåing av verdipapirfond	6	6. Øvrige endringer i verdipapirfondloven	14
2.1 Sammendrag	6	6.1 Sammendrag	14
2.1.1 Innledning	6	6.1.1 Innledning	14
2.1.2 Vilkår for sammenslåing	6	6.1.2 Presisering av krav til likviditet	14
2.1.3 Informasjon til andelseierne og frister ..	8	6.1.3 Definisjonen av omsettelige verdipapirer	15
2.1.4 Andelseiernes rett til å få sin andel innløst	8	6.1.4 Verdipapirfonds adgang til å investere i unoterte pengemarkedsinstrumenter	16
2.1.5 Forskriftshjemmel	9	6.1.5 Endring av definisjonen av nærstående	16
2.1.6 Økonomiske og administrative konsekvenser	9	6.1.6 Økonomiske og administrative konsekvenser	17
2.2 Komiteens merknader	9	6.2 Komiteens merknader	17
3. Tiltak for å bedre konkurransen i markedet for fripoliser og pensjonskapitalbevis	9	7. Endring i foretakspensjonsloven og innskuddspensjonsloven	17
3.1 Sammendrag	9	7.1 Sammendrag	17
3.1.1 Innledning	9	7.2 Komiteens merknader	17
3.1.2 Oppsigelsesfrist	10	8. Endring av navn fra Kredittilsynet til Finanstilsynet	17
3.1.3 Flyttegebyr	10	8.1 Sammendrag	17
3.1.4 Forsinkelsesrente	10	8.2 Komiteens merknader	18
3.1.5 Økonomiske og administrative konsekvenser	11	9. Komiteens tilråding	19
3.2 Komiteens merknader	11		
4. Plikt til å anvende IFRS i årsregnskapet for utstedere av offentlig omsatte verdipapirer notert på regulert marked i EØS med Norge som hjemstat som ikke har konsernregnskapsplikt	11		
4.1 Sammendrag	11		
4.2 Komiteens merknader	12		

Innst. O. nr. 107

(2008–2009)

Innstilling til Odelstinget fra finanskomiteen

Ot.prp. nr. 72 (2008–2009)

Innstilling fra finanskomiteen om lov om endringer i lov 12. juni 1981 nr. 52 om verdipapirfond og enkelte andre lover (samleproposisjon)

Til Odelstinget

1. PROPOSISJONENS HOVEDINNHOLD

1.1 Sammendrag

I proposisjonen fremmes forslag til nye bestemmelser og endringer av bestemmelser i en rekke lover på finansmarkedsområdet.

Det foreslås for det første en ny bestemmelse i verdipapirfondloven som åpner for sammenslåing av verdipapirfond (kapittel 2).

Videre foreslås endringer i forsikringsvirksomhetsloven med sikte på å bedre konkurransen i markedet for fripoliser, pensjonskapitalbevis og individuelle pensjonsavtaler (kapittel 3).

Det foreslås også en endring i regnskapsloven som innebærer at børsnoterte foretak som ikke utarbeider konsernregnskap, skal ha plikt til å utarbeide årsregnskap i samsvar med internasjonale regnskapsstandarder (kapittel 4).

Videre foreslås tatt inn i sentralbankloven og banksikringsloven en presisering av at kravet i finansavtaleloven § 45 om samtykke fra låntaker dersom lånefordringen pantsettes eller overdras, ikke skal gjelde ved pantsettelse eller overdragelse av lånefordringen til Norges Bank og Bankenes sikringsfond (kapittel 5).

Det foreslås enkelte tekniske endringer i verdipapirfondloven (kapittel 6).

Det foreslås videre en teknisk endring i foretaks-pensjonsloven og innskuddspensjonsloven, som skal sikre at det er samsvar mellom den plikt foretak har til å opprette pensjonsordning etter lov om obligatorisk tjenestepensjon og den adgang foretaks-pensjonsloven og innskuddspensjonsloven gir til å opprette pensjonsordning (kapittel 7).

Det foreslås også etter ønske fra Kredittilsynet at Kredittilsynet skifter navn til Finanstilsynet for bedre å reflektere tilsynets virksomhet, herunder at tilsynet omfatter både bank-, forsikrings- og verdipapirtilsyn (kapittel 8).

Endringsforslagene har vært sendt på høring med unntak av forslaget om endring av navn fra Kredittilsynet til Finanstilsynet.

1.2 Komiteens merknader

Komiteen, medlemmene fra Arbeiderpartiet, Alf E. Jakobsen, Rolf Terje Klungland, Torgeir Micaelsen, lederen Reidar Sandal, Eirin Kristin Sund og Marianne Aasen, fra Fremskrittspartiet, Gjermund Hagesæter, Ulf Leirstein, Peter N. Myhre og Jørund Rytman, fra Høyre, Svein Flåtten, Linda C. Hofstad Helleland og Jan Tore Sanner, fra Sosialistisk Venstreparti, Magnar Lund Bergo og Heikki Holmås, fra Kristelig Folkeparti, Hans Olav Syversen, fra Senterpartiet, Per Olaf Lundteigen, og fra Venstre, Lars Sponheim, viser til at Regjeringens vurderinger og forslag er nærmere omtalt nedenfor i innstillingen og i Ot.prp. nr. 72 (2008–2009).

2. SAMMENSLÅING AV VERDIPAPIRFOND

2.1 Sammendrag

2.1.1 Innledning

Verdipapirfondloven har ikke regler om adgang til å slå sammen verdipapirfond. Etter gjeldende rett må et forvaltningsselskap som ønsker å redusere antall fond det forvalter enten avvikle fond eller overføre forvaltningen av fond til et annet forvaltningsselskap, jf. verdipapirfondloven § 4-13.

Kredittilsynet har tidligere gitt flere tillatelser til overføring av verdier i et overdragende fond til et overtakende fond. Kredittilsynet stilte en rekke vilkår for å tillate slik sammenslåing. Adgangen til sammenslåing var basert på en analogi fra verdipapirfondloven § 4-13 annet ledd. Denne bestemmelsen regulerer etter sin ordlyd avvikling, og ikke sammenslåing, av fond.

I mars 2007 stadfestet Finansdepartementet tre vedtak fattet av Kredittilsynet om avslag på søknader om sammenslåing av verdipapirfond. Kredittilsynet hadde i disse sakene begrunnet avslaget med at de vilkårene tilsynet hadde etablert for sammenslåing ikke var oppfylt. Avslagene ble påklaget til Finansdepartementet. Finansdepartementet stadfestet vedtakene om avslag, men begrunnet dette med at verdipapirfondloven ikke gir adgang til sammenslåing av verdipapirfond.

Etter avgjørelsen i klagesakene har finansnæringen tatt til orde for lovendring, slik at det åpnes for sammenslåing av verdipapirfond. Kredittilsynet har også fremholdt at det er behov for at forvaltningsselskaper kan slå sammen verdipapirfond. Behovet for å kunne slå sammen verdipapirfond har blant annet sammenheng med strukturendringer i finansnæringen. Når forvaltningsselskaper for verdipapirfond fusjoneres vil det kunne være behov for å slå sammen verdipapirfondene selskapene forvalter for å samordne fondstillbudet. I tillegg kan det være et behov for å slå sammen verdipapirfond for å unngå fondsstrukturer som er etablert for å tilby ulike markedssegmenter ulike vilkår. Dersom det ikke er tilstrekkelig etter spørsmål etter et fond kan det være ønskelig for forvaltningsselskaper å rydde opp i fondsstrukturen og slå sammen fond.

I EU pågår det arbeid for å tilrettelegge for sammenslåing av verdipapirfond gjennom en endring av UCITS-direktivet (Direktiv 85/611/EF).

I Sverige er det adgang til å slå sammen verdipapirfond. Sammenslåing krever tillatelse fra Finansinspektionen. Tillatelse til sammenslåing gis dersom det er forenlig med andelseierens interesser, fondene har likeartede plasseringsregler og fondsbestemmelser og sammenslåingen ikke må frarådes ut fra allmenne hensyn.

Systemet for kollektive investeringsordninger i Danmark avviker fra det norske. Danske investeringsforeninger er selvstendig juridiske enheter. Slike enheter kan fusjonere, og aksjelovenes bestemmelser om fusjon gjelder da tilsvarende. Det kreves kvalifisert flertall på generalforsamling for fusjon av investeringsforeninger. I tillegg kreves godkjenning fra Finanstilsynet.

Også i Finland og i Irland er det adgang til å slå sammen verdipapirfond etter godkjenning/tillatelse.

Samtlige av høringsinstansene som har gitt merknader i høringen er positive til at det åpnes for sammenslåing av verdipapirfond.

I lys av de strukturendringer som har vært gjennomført i finansnæringen, hvor blant annet forvaltningsselskaper for verdipapirfond har blitt slått sammen eller kjøpt opp, er det etter departementets vurdering også behov for å kunne slå sammen verdipapirfond som disse selskapene forvalter. Dette vil kunne legge til rette for en mer hensiktsmessig og kostnadseffektiv fondsstruktur. Departementet viser også til at det er åpnet for sammenslåing av verdipapirfond i flere andre europeiske land. UCITS IV ble vedtatt i Europa-parlamentet 13. januar 2009, og det innføres her regler for å åpne for sammenslåing av fond. Etter departementets vurdering vil det være en fordel at man har en godt strukturert fondsnæring i Norge før nye EU-regler er på plass. Gjennomføringsfrist for UCITS IV i EU er 1. juli 2011.

Departementet foreslår på den bakgrunn at verdipapirfondloven endres slik at det gis adgang til å slå sammen verdipapirfond. Det foreslås en ny bestemmelse om sammenslåing av verdipapirfond i § 4-14 i verdipapirfondloven.

2.1.2 *Vilkår for sammenslåing*

BAKGRUNN

Verdipapirfond har, til forskjell fra selskaper, ingen styrende organer hvor deltakerne – det vil si andelseierne – er representert. At fondet ikke har styrende organer innebærer blant annet at et verdipapirfond har en mer statisk karakter som økonomisk enhet enn et selskap.

Ved investering i verdipapirfond kan investoren formelt sett sies å inngå to avtaler; investeringsavtalen med fondet og forvaltningsavtalen med forvaltningsselskapet. Det er imidlertid nær sammenheng mellom disse avtalene. Investeringsavtalen er avgjørende for det mandat forvaltningsselskapet gis i forvaltningsavtalen. Forvaltningen skal være i samsvar med fondets investeringsmandat. Verdipapirfondet er, innenfor lovens rammer, regulert gjennom fondets vedtekter. Fondets vedtekter er en sentral del av investeringsavtalen mellom investoren og forvaltningsselskapet som forvalter fondet.

Det følger av avtalerettslige prinsipper at avtaler bare kan endres i den grad slik endringsadgang følger av avtalen. Det er etter verdipapirfondloven begrenset adgang til å endre fondets vedtekter. Adgang til endring av fondets vedtekter er regulert i verdipapirfondloven § 3-4 andre ledd.

Bestemmelsen stiller opp materielle og prosessuelle krav for at en vedtektsendring kan gjøres. Det materielle kravet er at endringen må "antas å være i andelseiernes interesse". Videre stilles det prosessuelle krav om tillatelse fra tilsynsmyndigheten, krav til styrets beslutning og krav til kunngjøring.

Reguleringen av fondets adgang til å endre fondets vedtekter bygger på avtalerettslige prinsipper om adgang til endring av inngått avtale, og skal ivareta hensynet til investorvern. Et av de bærende hensynene bak reguleringen er at andelseierne har gått inn i fondet på grunnlag av de vedtekter som forelå ved investeringsstidspunktet. Dette taler for at det ikke bør være vesentlige forskjeller mellom forvaltningsavtalene for de fond som det er ønskelig å slå sammen. Etter Finansdepartementets vurdering vil det også gå på tvers av verdipapirfondlovens system å innføre adgang til sammenslåing av verdipapirfond som er større enn adgangen til å endre et fonds vedtekter.

ET FLERTALL AV DE STYREMEDLEMMENE SOM ER VALGT AV ANDELSEIERNE, MÅ HA STEMTE FOR SAMMENSLÅINGEN

Departementet er av den oppfatning at reglene for sammenslåing av verdipapirfond bør utformes på samme måte som reglene for vedtektsendringer i verdipapirfondloven § 3-4, fordi bestemmelsene i stor grad skal ivareta de samme hensynene. På denne bakgrunn foreslår departementet at en beslutning om sammenslåing av verdipapirfond bare er gyldig dersom et flertall av de styremedlemmene som er valgt av andelseierne, har stemt for sammenslåingen. Departementet viser til lovforslaget § 4-14 første ledd.

GODKJENNELSE FRA TILSYNSMYNDIGHETEN

Verdipapirfondloven § 3-4 krever godkjenning fra Kredittilsynet for å endre et fonds vedtekter. Bakgrunnen for denne bestemmelsen er at UCITS-direktivet artikkel 4 nr. 4 forutsetter at enhver endring av verdipapirfondets vedtekter skal godkjennes av myndighetene. Det er etter departementets syn naturlig at det samme kravet stilles til sammenslåing av verdipapirfond. Hensynene til andelseierne er de samme i begge tilfeller, og det er naturlig å stille like vilkår for vedtektsendringer og for sammenslåing av verdipapirfond. Også UCITS IV, slik det ble vedtatt av Europaparlamentet, krever forhåndsgodkjenning av sammenslåingen fra kompetent myndighet, jf. artikkel 39 nr. 1.

I lys av høringen og i lys av det som følger av andre europeiske lands rett og UCITS IV foreslår departementet at sammenslåing av verdipapirfond skal kreve godkjenning fra tilsynsmyndigheten, se lovforslaget § 4-14 annet ledd.

Det er foreslått to vilkår for å få godkjent sammenslåing av verdipapirfond. For det første kreves det at vedtektene i de fond som skal slås sammen i det vesentlige er like når det gjelder investeringsmandat. For det andre kreves det at sammenslåingen er i andelseiernes interesser. I tillegg kan tilsynsmyndigheten, etter lovforslaget, stille ytterligere vilkår for tillatelsen innenfor rammen av de to forannevnte vilkårene.

VEDTEKTENE I DET VESENTLIGE MÅ VÆRE LIKE NÅR DET GJELDER INVESTERINGSMANDAT

Vilkåret om at vedtektene i de fond som skal slås sammen i det vesentlige er like når det gjelder investeringsmandat, er basert på de samme hensyn som det reglene for vedtektsendringer bygger på. Departementet mener et slikt vilkår for sammenslåing av verdipapirfond er viktig ut fra hensynet til investorvern.

Dersom et forvaltningsselskap ønsker å slå sammen to fond med ulike vedtekter når det gjelder investeringsmandat, innebærer dette vilkåret, slik Kredittilsynet har påpekt i høringen, at forvaltningsselskapet i forkant av, eller som del av, en søknad om sammenslåing av fond må ha fått godkjent de nødvendige endringene i verdipapirfondets vedtekter, slik at vilkåret om at vedtektene i de fond som skal slås sammen i det vesentlige er like når det gjelder investeringsmandatet, er oppfylt.

Departementet opprettholder, i lys av høringen, forslaget om at vedtektene i de fond som ønskes sammenslått i det vesentlige må være like når det gjelder investeringsmandat, for at tilsynsmyndigheten skal kunne godkjenne sammenslåingen. Departementet viser til lovforslaget § 4-14 annet ledd nr. 1.

SAMMENSLÅINGEN MÅ VÆRE I ANDELSEIERNES INTERESSE

Finansnæringens Hovedorganisasjon, Sparebankforeningen og Verdipapirfondenes forening har kommet med innspill til praktiseringen av regelverket. Disse høringsinstansene peker på at det er en forutsetning for å reelt sett kunne slå sammen verdipapirfond, dersom lovforslaget vedtas, at Kredittilsynets praksis for godkjenning av vedtektsendringer videreføres og at praksisen også gjøres gjeldende for vurderingen av andelseierens interesser når Kredittilsynet skal godkjenne sammenslåing av verdipapirfond.

Kredittilsynets praksis går ut på at en kan regne med å få godkjent vedtektsendringer som ikke opplagt er i andelseiernes interesse, fordi endringene

innebærer vesentlige endringer av fondet sitt opprinnelige investeringsmandat og/eller at fondet si forvaltningsgodtgjørelse blir øket, dersom 90 pst. av andelseierne passivt samtykker. Denne praksisen innebærer at andelseiernes syn tillegges avgjørende vekt dersom en vedtektsendring ikke opplagt er i andelseiernes interesse. Det følger av verdipapirfondloven § 3-4 annet ledd at godkjenning til vedtektsendring bare kan gis av tilsynsmyndigheten når endringen antas å være i andelseiernes interesser. Kredittilsynet understreker i sin høringsuttalelse at Kredittilsynet ikke er bundet til å godkjenne vedtektsendringer selv om passivt samtykke er oppnådd, men at Kredittilsynet vil måtte foreta en konkret vurdering av om endringen er i andelseiernes interesse. Departementet slutter seg til dette.

Slik verdipapirfondloven § 3-4 annet ledd er formulert vil Kredittilsynet ha en selvstendig plikt til å vurdere om en vedtektsendring er i samsvar med andelseiernes interesser uavhengig av hvor stort flertall av de andelseiervalgte styremedlemmene som har stemt for vedtektsendringen og uavhengig av om det er kommet inn protester fra andelseierne. Dette er ikke til hinder for at Kredittilsynet vurderer eventuelle innkomne protester fra andelseiere som en indikasjon på hvorvidt en vedtektsendring er i andelseiernes interesser. Departementet legger til grunn at Kredittilsynet også uavhengig av hvor mange som har protestert mot en vedtektsendring eller om passivt samtykke er oppnådd med knapp margin, vil måtte foreta en selvstendig vurdering av om endringen er i andelseiernes interesse. Vilåret i verdipapirfondloven § 3-4 og det tilsvarende vilåret i den foreslåtte bestemmelsen i verdipapirfondloven § 4-14 kan ikke tolkes dit hen at dersom mindre enn 10 pst. av andelseierne protesterer kan Kredittilsynet ikke si nei til sammenslåingen. Departementet mener at en slik regel ikke i tilstrekkelig grad vil ivareta andelseiernes interesser.

Vilåret om at en sammenslåing av verdipapirfond må være i andelseiernes interesse for å kunne godkjennes av Kredittilsynet må praktiseres på samme måte når Kredittilsynet vurderer en vedtektsendring og når Kredittilsynet vurderer en sammenslåing.

Vurderingen av om en sammenslåing er i andelseiernes interesser må bero på en konkret skjønnsmessig helhetsvurdering.

Ved sammenslåing må det også være et krav at fondet eller andelseierne ikke belastes noen kostnader, gebyrer eller lignende i forbindelse med sammenslåingen. Fondet skal følgelig ikke belastes transaksjonskostnader eller andre kostnader i forbindelse med at fondets investeringer realiseres. Departementet mener dette bør presiseres i lovteksten, og foreslår et tillegg i vilåret om at sammenslåingen må være i andelseiernes interesse. Andelseierne skal

heller ikke avkreves vedtektsfestede innløsningskostnader dersom de velger å få utbetalt sin andel. Departementet viser til lovforslaget § 4-14 annet ledd nr. 2.

TILSYNSMYNDIGHETEN KAN STILLE YTTERLIGERE VILKÅR FOR TILLATELSEN

Etter forslaget kan tilsynsmyndigheten, innenfor rammene om at vedtektene må være vesentlig like når det gjelder investeringsmandat og at sammenslåingen må antas å være i andelseiernes interesser, stille vilkår for tillatelsen til sammenslåing.

Kredittilsynet har i sin tidligere praksis stilt nærmere vilkår for å godkjenne sammenslåing av verdipapirfond. Kredittilsynet legger i sin høringsuttalelse til grunn at tilsvarende vilkår som de vilkår som tidligere har vært stilt kan stilles med hjemmel i forslaget til ny verdipapirhandellov § 4-14 tredje ledd.

I brev fra Kredittilsynet til Finansdepartementet 4. mai 2007 er det redegjort for de standardvilkår Kredittilsynet har stilt i sin tidligere praksis for godkjenning av sammenslåinger. Kredittilsynet viser her til at vilkårene i hovedsak har vært stilt og utformet i den hensikt å ivareta andelseiernes interesser i samsvar med verdipapirfondloven.

Departementet anser det som hensiktsmessig at Kredittilsynet kan stille vilkår for tillatelsen. Ved å innta en bestemmelse om dette, kan Kredittilsynet sørge for at vilkårene til enhver tid tilpasses markedets utvikling og forutsetninger. Finansdepartementet legger til grunn at Kredittilsynet med hjemmel i den foreslåtte bestemmelsen kan stille samme type vilkår som det som tidligere ble stilt. Departementet viser til lovforslaget § 4-14 tredje ledd.

2.1.3 Informasjon til andelseierne og frister

Finansdepartementet er etter en fornyet vurdering enig med Kredittilsynet i at det er mer hensiktsmessig at plikten til å informere andelseierne tas inn som en del av den foreslåtte bestemmelsen i verdipapirfondloven om sammenslåing av verdipapirfond. Det vises til lovforslaget § 4-14 tredje ledd.

Departementet foreslår at en sammenslåing ikke kan gjennomføres før en måned etter at andelseierne har fått informasjon om sammenslåingen, jf. lovforslaget § 4-14 fjerde ledd, og at det i den informasjonen som sendes andelseierne skal fremgå hvilket tidspunkt fusjonen får virkning fra, jf. lovforslaget § 4-14 tredje ledd nr. 4.

2.1.4 Andelseiernes rett til å få sin andel innløst

Departementet har kommet til at det er hensiktsmessig å presisere i verdipapirfondloven at andelseiere ikke kan avkreves eventuelle innløsningskostnader dersom de velger å løse inn sin andel i forbindelse med en sammenslåing av verdipapirfond. Departementet

mentet foreslår at denne presiseringen tas inn i verdipapirfondloven § 6-9 første ledd. Retten til fri innløsning skal kunne benyttes fra andelseierne får informasjon om sammenslåingen og til sammenslåingen er gjennomført. Andelseierne skal informeres om denne retten til fri innløsning, jf. lovforslaget § 4-14 fjerde ledd nr. 2 jf. § 6-9 første ledd tredje punktum.

Regelen om rett til fri innløsning av andeler i forbindelse med en sammenslåing vil ikke gi andelseiere som har avtale med forvaltningsselskapet om pensjonsordning etter innskuddspensjonsloven eller individuell pensjonsspareavtale etter lov om individuell pensjonsordning en rett til utbetaling fra ordningene. For slike avtaler gjelder det, som nevnt i høringsnotatet, etter skattelovgivningen, sammenholdt med innskuddspensjonsloven, et krav om binding av pensjonsmidler. Kravet om binding hindrer imidlertid ikke rettighetshaver i å endre profil på investeringsporteføljen, så lenge det ikke utbetales midler fra ordningen. Det er således ikke noen skattemessige grunner til hinder for andelshavere i innskuddspensjonsordninger og rettighetshavere etter individuelle pensjonsspareavtaler gis en ubetinget rett til å få innløst sine andeler ved fusjon av fond så lenge det ikke innføres en rett til utbetaling fra innskuddspensjonsordninger eller individuelle pensjonsspareavtaler som er i strid med dagens krav til binding av pensjonsmidler under ordningene.

Det vises til forslag til endring av verdipapirfondloven § 6-9 første ledd.

2.1.5 Forskriftshjemmel

Etter departementets vurdering er det hensiktsmessig å fastsette nærmere regler om sammenslåing av verdipapirfond i forskrift. Finansdepartementet foreslår derfor en forskriftshjemmel i samsvar med forslaget i høringsnotatet. Det vil blant annet være behov for å fastsette nærmere regler om revisjon og fastsettelse av regnskap ved sammenslåing av verdipapirfond i forskrift. Departementet viser til lovforslaget § 4-14 femte ledd.

2.1.6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Departementet antar at en adgang til sammenslåing av verdipapirfond vil kunne legge til rette for en mer kostnadseffektiv fondsstruktur, og således kunne føre til kostnadsbesparelser hos forvaltningsselskapene. Departementet antar at det vil komme en del søknader om sammenslåing av verdipapirfond idet den nye lovbestemmelsen trer i kraft. I en periode vil dette kunne medføre noe økt arbeidsbelastning for Kredittilsynet. Ut over dette antas det ikke at lovforslaget vil ha konsekvenser av betydning for det offentlige.

2.2 Komiteens merknader

Komiteen slutter seg til Regjeringens forslag.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet, Høyre, Kristelig Folkeparti og Venstre viser til at det nå har gått vel to år siden departementet, svært overraskende og i strid med Kredittilsynets lovforståelse, i mars 2007 kom til at gjeldende lov ikke åpnet for sammenslåinger av verdipapirfond. Disse medlemmer er tilfreds med at det nå blir fremmet lovforslag som (gjen)åpner for dette og håper at ikrafttredelse skjer så raskt som det er praktisk mulig.

3. TILTAK FOR Å BEDRE KONKURRANSEN I MARKEDET FOR FRIPOLISER OG PENSJONSKAPITALBEVIS

3.1 Sammendrag

3.1.1 Innledning

Arbeidstaker som er medlem i en tjenstepensjonsordning og som slutter i foretaket uten rett til straks begynnende pensjon, opphører ved fratredelsen å være medlem i pensjonsordningen. Når arbeidstakeren fratrer, skal pensjonsordningen utstede en fripolise eller et pensjonskapitalbevis. Fripoliser eller pensjonskapitalbevis utstedes også i enkelte andre sammenhenger. I innskuddspensjonsordninger skal det utstedes pensjonskapitalbevis når arbeidstakeren slutter i foretaket ved oppnådd pensjonsalder. Fripoliser utstedes blant annet når en ytelsesbasert kollektiv pensjonsordning avvikles og erstattes av en innskuddspensjonsordning. Fripoliser og pensjonskapitalbevis kan også springe ut av kollektive ordninger som ikke går inn under foretakspensjonsloven eller innskuddspensjonsloven.

Fripoliser og pensjonskapitalbevis utgjør et eget rettsforhold mellom innehaveren av fripolisen eller pensjonskapitalbeviset og institusjonen som forvalter midlene knyttet til fripolisen eller pensjonskapitalbeviset. De nærmere vilkår i en fripolise eller et pensjonskapitalbevis, for eksempel om en det er en forsikring med eller uten investeringsvalg, vil avhenge av utformingen av den kollektive ordningen fripolisen eller pensjonskapitalbeviset springer ut av. Rettighetene etter fripoliser og pensjonskapitalbevis skal sikres ved en egen premiereserve.

Den høye markedskonsentrasjonen og den lave kundemobiliteten i markedet for fripoliser og pensjonskapitalbevis kan tyde på at konkurransen ikke fungerer tilfredsstillende. Silver Pensjonsforsikring gjennomførte i 2005 en markedsundersøkelse blant fripolisekunder som viser at 63 pst. av kundene ikke vet hva en fripolise er.

3.1.2 Oppsigelsesfrist

Etter forsikringsvirksomhetsloven er oppsigelsesfristen for kollektive pensjonsordninger to måneder fra oppsigelsen er mottatt med mindre lengre frist er avtalt, jf. forsikringsvirksomhetsloven § 11-5 første ledd. Bestemmelsen gjelder tilsvarende for fripoliser og pensjonskapitalbevis, jf. forsikringsvirksomhetsloven § 11-13 annet ledd. Dagens regler er fastsatt ut fra det hensyn at selskapene skal kunne foreta de nødvendige beregninger av forsikringstekniske størrelser som netto premiereserve, administrasjonsreserven, opparbeidede overskuddsmidler i løpet av året, tilleggsavsetninger og andel av kursreguleringsfond. Videre skal selskapet gis anledning til å realisere verdier som er nødvendig for å foreta oppgjør. For individuelle pensjonsavtaler som omfattes av lov 27. juni 2008 nr. 62 om individuell pensjonsordning er oppsigelsesfristen en måned, jf. lov om individuell pensjonsordning § 1-5.

Etter departementets syn vil en kortere oppsigelsesfrist legge til rette for en mer effektiv flytting av fripoliser og pensjonskapitalbevis, og således være positivt for konkurransen i markedet for fripoliser og pensjonskapitalbevis. Det er etter departementets syn naturlig at oppsigelsesfristen for fripoliser og pensjonskapitalbevis er den samme som for individuelle pensjonsavtaler som omfattes av lov om individuell pensjonsordning, hvor oppsigelsesfristen er en måned.

Bestemmelsen om at oppsigelsesfristen ved flytting av individuelle pensjonsavtaler som omfattes av lov om individuell pensjonsordning er en måned, følger av lov om individuell pensjonsordning § 1-5. Departementet foreslår at en bestemmelse om at oppsigelsesfristen ved flytting er en måned, også tas inn i forsikringsvirksomhetsloven § 11-14, som omhandler flytting av alle typer individuelle pensjonsavtaler. Regelen om en måneds flyttefrist vil dermed få anvendelse også for individuelle pensjonsavtaler som ikke omfattes av lov om individuell pensjonsordning.

Det vises til forslag til endring av forsikringsvirksomhetsloven § 11-13 første ledd og § 11-14 første ledd.

3.1.3 Flyttegebyr

Etter forsikringsvirksomhetsloven § 11-5 fjerde ledd skal foretaket betale et flyttegebyr til dekning av kostnader som pensjonsinnretningen har når kontrakten avsluttes og overføres til en annen pensjonsinnretning. Bestemmelsen gjelder tilsvarende for fripoliser, pensjonskapitalbevis og individuelle pensjonsavtaler, jf. forsikringsvirksomhetsloven § 11-13 og § 11-14. Det følger av forskrift 30. juni 2006 nr. 896 til forsikringsloven at maksimalsatsen for flytting av individuell livsforsikring eller pensjonsavtale er 200 kroner, jf. § 11-3 første ledd i forskriften. Tilsvaren-

de maksimalsats gjelder for flytting av fripoliser og pensjonskapitalbevis.

Etter departementets vurdering er det på den ene side rimelig at kunder som velger å flytte kontrakten belastes et flyttegebyr. For å legge til rette for en mer effektiv flytting har det på den annen side vært ansett som nødvendig å fastsette maksimalsatser for hvor høyt flyttegebyr selskapene kan kreve.

Etter en samlet vurdering har departementet kommet til at flyttegebyret ved flytting av fripoliser, pensjonskapitalbevis og individuelle pensjonsavtaler bør fjernes, selv om gebyret er relativt lavt i dag. Gjennomføring av departementets forslag krever en endring av forsikringsvirksomhetsloven § 11-13 annet ledd og § 11-14 annet ledd, ved at en tar ut henvisningene i disse bestemmelsene til at reglene om flyttegebyr i lovens § 11-5 gjelder tilsvarende. I tillegg må § 11-3 første ledd i forskrift til forsikringsloven endres.

Det vises til forslag til endring av forsikringsvirksomhetsloven § 11-13 annet ledd og § 11-14 annet ledd.

3.1.4 Forsinkelsesrente

Ved oppsigelse av en forsikringskontrakt for flytting til en annen pensjonsinnretning, skal midlene knyttet til kontrakten overføres til den nye pensjonsinnretningen. Det følger av forsikringsvirksomhetsloven § 11-6 at pensjonsinnretningen skal overføre midlene til den nye pensjonsinnretningen ved utløpet av oppsigelsesfristen. Fristen for å overføre midlene (oppgjørfristen) er likevel to måneder etter oppsigelsesfristens utløp, dersom midlene utgjør over 300 mill. kroner. Pensjonsinnretningene kan ved avtale fastsette en annen frist for etteroppgjør enn det som følger av forsikringsvirksomhetsloven § 11-6, jf. bestemmelsens annet ledd.

Det følger av forsikringsvirksomhetsloven § 11-9 annet ledd at det ved overføring av midler etter oppsigelsesfristen skal svares avkastning av midlene fra utløpet av oppsigelsesfristen og fram til den dag midlene blir overført til den nye pensjonsinnretningen. Avkastningen skal beregnes etter renten på folioinnskudd i Norges Bank tillagt to prosentenheter, med mindre en høyere rente avtales mellom pensjonsinnretningen. Kjernen i anvendelsesområdet av § 11-9 annet ledd er de tilfeller der loven åpner for at oppgjør skjer etter utløpet av oppsigelsesfristen (dvs. der midlene overstiger 300 mill. kroner), og ikke de tilfeller der selskapet oversitter oppgjørfristen. Ordlyden i forsikringsvirksomhetsloven § 11-9 annet ledd sonderer imidlertid ikke mellom de tilfeller der pensjonsinnretningen har utsatt oppgjørfrist (dvs. der midlene overstiger 300 mill. kroner) og de tilfeller der oppgjørfristen er sammenfallende med utløpet av oppsigelsesfristen. Etter sin ordlyd hjemler be-

stemmelsen derfor også beregning av avkastning i de tilfeller der pensjonsinnretningen oversitter oppgjørsfristen.

Både Kredittilsynet og FNH legger til grunn at forsinkelsesrenteloven vil komme til anvendelse i de tilfeller der det avgivende selskap oversitter oppgjørsfristen og dette ikke skyldes forhold på forsikringstakers eller det mottakende selskaps side. Departementet er enig i dette. Etter departementets vurdering kan det være behov for en presisering i forsikringsvirksomhetsloven av at det skal svares forsinkelsesrente i slike tilfeller.

Etter departementets vurdering må kostnadene ved betaling av forsinkelsesrente være å anse som administrasjonskostnader for selskapet. Selskapet vil da ha motivasjon til å begrense kostnadene ved betaling av forsinkelsesrente gjennom ønsket om å holde administrasjonskostnadene lave av konkurransemessige årsaker, samt ved det forhold at selskapet selv bærer risikoen for et negativt administrasjonsresultat. Det vil si at selskapet må belaste sin egenkapital for å dekke et eventuelt negativt administrasjonsresultat.

Et vilkår for at det skal svares forsinkelsesrente, er at oversittelse av oppgjørsfristen ikke skyldes forhold på forsikringstakers eller det mottakende selskaps side. Departementet legger til grunn at det uansett om selskapet skal svare forsinkelsesrente eller ikke, skal beregnes avkastning av midlene fra utløpet av oppgjørsfristen og frem til midlene overføres til mottakende selskap, jf. forsikringsvirksomhetsloven § 11-9 annet ledd. Avkastningen belastes avkastningsresultatet, dvs. forsikringskollektivet, i det avgivende selskapet. Slik regelen er søkt utformet, vil den beregnede avkastning som overføres i liten grad avvike fra faktisk avkastning på midlene, slik at forsikringskollektivet i hhv. det avgivende eller mottakende selskap verken vil ha fordeler eller ulemper av at selskapet overfører midler etter oppsigelsesfristen. Dersom avgivende selskap er i mislighold og skal svare forsinkelsesrente, vil denne komme i tillegg til beregnet avkastning etter forsikringsvirksomhetsloven § 11-9 annet ledd. Forsinkelsesrenten skal imidlertid belastes avgivende selskaps administrasjonsresultat, og ikke forsikringskollektivet i avgivende selskap.

Det vises til forslag til forsikringsvirksomhetsloven § 11-9 nytt tredje ledd.

3.1.5 Økonomiske og administrative konsekvenser

Lovforslaget om opphevelse av retten til å kreve flyttegebyr ved flytting av fripoliser, pensjonskapitalbevis og individuelle pensjonsavtaler, vil medføre en viss omfordeling av kostnader ved flytting, ved at kostnadene i sin helhet må dekkes som administrasjonskostnader, og fordeles på de gjenværende kun-

dene gjennom pristariffen for administrative tjenester. Med dagens lave flytteaktivitet vil dette likevel neppe utgjøre betydelige beløp. Dersom lovforslaget, i tråd med formålet, bidrar til økt flytteaktivitet, vil dette kunne stimulere konkurransen mellom livsforsikringsselskapene og gi bedre forvaltning av fripoliser, pensjonskapitalbevis og individuelle pensjonsavtaler. Dette vil være til fordel for alle kunder som har denne typen kontrakter. Lovforslaget antas ikke å ha konsekvenser for det offentlige. De øvrige lovforslagene i kapittel 2 antas ikke å ha konsekvenser av betydning for det private eller offentlige.

3.2 Komiteens merknader

Komiteen slutter seg til Regjeringens forslag.

4. PLIKT TIL Å ANVENDE IFRS I ÅRSREGNSKAPET FOR UTSTEDERE AV OFFENTLIG OMSATTE VERDIPAPIRER NOTERT PÅ REGULERT MARKED I EØS MED NORGE SOM HJEMSTAT SOM IKKE HAR KONSERNREGNSKAPSPLIKT

4.1 Sammendrag

Utstedere (med Norge som hjemstat) av omsettelige verdipapirer som er notert på regulert marked i EØS, skal avlegge konsernregnskap i henhold til International Financial Reporting Standards (IFRS), jf. regnskapsloven § 3-9 første ledd. Andre noterte utstedere kan velge å avlegge regnskap etter IFRS eller etter de ordinære reglene i regnskapsloven (heretter omtalt som norske regnskapsstandarder), jf. regnskapsloven § 3-9 fjerde ledd. I et høringsnotat utarbeidet av Kredittilsynet 11. desember 2007 ble det reist spørsmål om IFRS bør gjelde som pliktig regnskapsspråk også for sistnevnte gruppe foretak. Det følger av forordning (EF) nr. 1606/2002 artikkel 5a) at medlemslandene kan velge om de ønsker å pålegge noterte selskaper, som ikke avlegger konsernregnskap, å utarbeide selskapsregnskapet etter IFRS.

Noterte utstedere hjemmehørende i EØS som avlegger konsernregnskap, skal benytte IFRS som regnskapsspråk i konsernregnskapet. Det er opp til den enkelte hjemstat å bestemme om disse skal tillates, pålegges eller forbys å bruke IFRS i selskapsregnskapet. Noterte utstedere hjemmehørende i EØS som ikke avlegger konsernregnskap skal avlegge selskapsregnskap i henhold til nasjonale regler i den EØS-stat foretaket er regulert. Etter IFRS-forordningen kan nasjonale regler tillate og/eller påby nasjonale regnskapsstandarder eller IFRS. Som nevnt i avsnittet over, skal noterte konsern med Norge som hjemstat avlegge konsernregnskap i henhold til IFRS, jf. regnskapsloven § 3-9 første ledd. Noterte utstedere som bare avlegger selskapsregnskap kan

velge om de vil bruke IFRS eller norske regnskapsstandarder, jf. regnskapsloven § 3-9 fjerde ledd (det tosporede systemet). Med unntak av forsikringselskaper kan alle noterte utstedere bruke IFRS i selskapsregnskapet.

Viktige forutsetninger for velfungerende kapitalmarkeder er etter departementets oppfatning regnskaper av høy kvalitet og med god sammenlignbarhet. Dette vil gjelde uavhengig av om det utstedes egenkapital- eller renteinstrumenter. Departementet er enig med Kredittilsynet i at det må være et mål å sikre en best mulig finansiell informasjon om noterte utstedere, også i hele EØS, og gjøre regnskapstallene sammenlignbare over landegrensene. I den grad det er relevant å gi samme regler for flere grupper utstedere synes det etter departementets oppfatning nærliggende å sammenligne med andre noterte utstedere – dvs. noterte konsern som er underlagt IFRS-plikt. Dette taler etter departementets syn for at reglene er like for alle noterte utsteder med Norge som hjemstat. Ved å utvide IFRS-plikten slik Kredittilsynet foreslår, til å gjelde for alle utstedere med Norge som hjemstat notert på regulert marked, vil en bedre sammenlignbarheten av regnskapene til norske utstedere, både nasjonalt og i forhold til utenlandske selskaper som fører regnskapet etter IFRS.

Antallet utstedere (utstedere av offentlig omsatte verdipapirer notert på regulert marked i EØS med Norge som hjemstat som ikke har konsernregnskapsplikt) som bruker norske regnskapsstandarder er begrenset, og de utgjør en forholdsvis liten andel av det samlede antall utstedere. Det kan da stilles spørsmål om nytten forsvarer kostnadene av fortsatt å utvikle nye regnskapsstandarder som bare vil gjelde for en begrenset krets av foretak. Forslaget om at det innføres IFRS-plikt for alle utstedere, vil etter departementets syn medføre at det ikke er behov for å utvikle og vedlikeholde egne standarder under Norsk Regnskapsstiftelse for noterte utstedere, og vil således isolert sett redusere ressursbruken med hensyn til standardsetting og vedlikehold av standarder i Norge.

Departementet foreslår at det innføres IFRS-plikt for regnskapspliktige som omfattes av forordningen (EF) nr. 1606/2002 artikkel 4, men som ikke har konsernregnskapsplikt etter IFRS. Departementet legger til grunn at en omlegging fra norsk regnskapsstandard til IFRS kan medføre økt ressursbruk for utstederforetakene. Departementet legger videre til grunn at utstederforetakene bør gis en rimelig tid til å forberede og å innrette seg etter omleggingen, jf. DnRs og Sparebankforeningens høringsmerknader på dette punkt. Departementet foreslår at loven skal gjelde for regnskapsår som begynner 1. januar 2011 eller senere. Det vises til forslag til § 3-9 tredje ledd nytt annet punktum i regnskapsloven.

Lovforslaget vil medføre økt ressursbruk i forbindelse med regnskapsavleggelse for de foretakene det gjelder. Departementet antar at lovforslaget ikke vil medføre økt ressursbehov for Kredittilsynet.

4.2 Komiteens merknader

Komiteen slutter seg til Regjeringens forslag.

5. NORGES BANK OG BANKENES SIKRINGSFOND – UNNTAK FRA SAMTYKKEKRAVET I FINANS-AVTALELOVEN § 45

5.1 Sammendrag

Norges Bank og Bankenes sikringsfonds adgang til å yte likviditetslån og/eller andre støttetiltak til bankene og andre foretak i finansiell sektor er regulert i hhv. sentralbankloven §§ 19 og 22 og banksikringsloven § 2-12. En forutsetning for tiltak etter disse bestemmelsene er normalt at mottaker av støttetiltakene kan stille sikkerhet. Bankenes utlånsporteføljer er en mulig sikkerhet for Norges Bank og Bankenes sikringsfond, og vil i en situasjon hvor tiltak etter de nevnte bestemmelsene er aktuelt, kunne være de eneste ubeheftede aktiva av særlig verdi som foretakene har.

Finansavtaleloven § 45 fastsetter at det må innhentes samtykke fra låntaker dersom en bank skal overdra sin fordring på låntaker til andre enn finansinstitusjoner eller lignende institusjoner.

Etter gjeldende rett kan det stilles spørsmål ved om ikke Norges Bank og Bankenes sikringsfond skal regnes som "finansinstitusjon" eller "lignende institusjon", dvs. for Norges Banks del som "statsbank" etter finansavtaleloven § 1 annet ledd bokstav a, og dermed vil falle inn under det eksisterende unntaket i finansavtaleloven § 45. En tolkning av gjeldende rett gir ikke uten videre et klart og entydig svar på dette, og svarene kan være ulike for de to institusjonene.

Norges Bank og Bankenes sikringsfond har bedt om at det utformes en lovendring som klargjør at samtykkekravet i finansavtaleloven § 45 ikke skal gjøres gjeldende ved overdragelse av lånefordringer til disse to institusjonene. Formålet med lovforslaget er å legge til rette for å benytte lånefordringer som sikkerhet for Bankenes sikringsfonds støttetiltak etter banksikringsloven § 2-12, og for Norges Banks kreditttilførsel etter sentralbankloven §§ 19 eller 22.

Norges Bank kan yte lån på særlige vilkår (S-lån) til en bank eller annet foretak i finansiell sektor som ikke kan oppta lån i markedet og som har utnyttet sentralbankens ordinære låneordninger som D-lån og F-lån fullt ut. S-lån ytes etter sentralbankloven § 19 tredje ledd eller § 22 første ledd på spesielle vilkår når særlige forhold tilsier det. Norges Banks hovedstyre vedtok våren 2004 retningslinjer for S-lån, her-

under at slike lån bør ytes mot full sikkerhet eller garantier. Norges Banks rolle ved likviditetskriser i finansiell sektor er omtalt i Finansiell stabilitet 2/2004. Kravet til sikkerhetsstillelse er særlig basert på prinsippet om at banken ikke skal yte soliditetsstøtte, jf. bl.a. uttalelsene i St.meld. nr. 24 (1989–1990) Om Kredittilsynets, Norges Banks og Finansdepartementets behandling av Sparebanken Nord Norge i 1989, s. 18-19.

Banker som er i "S-lån posisjon" har imidlertid begrenset med aktiva som kan pantsettes. Dette skyldes blant annet at bankene pantsetter sine mest likvide verdipapirer og eierandeler i fond til Norges Bank som sikkerhet for sine D-lån og F-lån i sentralbanken. Som nevnt er det først når en bank har trukket fullt ut på sin rett til D- eller F-lån at den kan få behov for S-lån. Norges Bank skriver at dersom banken ikke har tilstrekkelig sikkerheter for et S-lån, må banken be staten om å garantere for lånet. Dette innebærer i følge Norges Bank at dersom banken i praksis skal kunne yte S-lån i slike tilfeller, må det være mulig å ta pant i de kriserammede bankenes utlånsporteføljer, som er en type ubeheftede aktiva som banken fortsatt kan ha i behold.

En bank som har behov for S-lån vil normalt trenge den ekstra likviditeten raskt, og pantesikkerhet må derfor kunne etableres hurtig og effektivt. Dette forutsetter bl.a. at den kriserammede banken kan pantsette lånefordringene til Norges Bank uten å måtte innhente samtykke fra den enkelte lånekunde. Det samme gjelder ved eventuelle S-lån til kredittforetak med utlånsportefølge.

Etter banksikringsloven § 2-12 kan Bankenes sikringsfond yte ulike støttetiltak for bl.a. å sikre at et medlem av fondet kan oppfylle sine forpliktelser eller videreføre sin virksomhet. Dersom Bankenes sikringsfond yter støtte i form av garanti, lån eller likviditetsstøtte uten sikkerhet, vil fondet indirekte overta risikoen fra innskytere og øvrige kreditorer som kan trekke seg ut av den kriserammede banken. Det er viktig at Bankenes sikringsfond kan tilbys tilfredsstillende sikkerhet for de støttetiltakene som ytes, og en banks utlånsportefølge er et sentralt panteobjekt. Samtykkekravet i finansavtaleloven § 45 innebærer i følge Bankenes sikringsfond at utlånsporteføljen i praksis ikke er mulig å bruke i en krisesituasjon, som følge av tiden og problemene det vil kunne innebære å innhente samtykke. Bankenes sikringsfond anser på denne bakgrunn at samtykkekravet utgjør en begrensning i de løsningsalternativer som banksikringsloven gir.

Ingen av høringsinstansene har hatt innvendinger mot forslaget om unntak fra samtykkekravet i finansavtaleloven § 45 for Norges Bank og Bankenes sikringsfond.

Finansdepartementet slutter seg til forslaget fra Norges Bank og Bankenes sikringsfond om en lovendring som innebærer at de to institusjonene unntas fra samtykkekravet i finansavtaleloven § 45.

Som del av arbeidet med å sikre finansiell stabilitet i Norge, er det etter departementets vurdering et mål at Norges Bank og Bankenes sikringsfond har et best mulig rettslig rammeverk for å kunne tilføre kreditt eller yte andre støttetiltak ved en eventuell bankkrise. Lovendringsforslaget vil etter departementets syn sikre bedre grunnlag for de to institusjonene til å kunne yte kreditt og andre støttetiltak i en eventuell krisesituasjon.

Rettsgrunnlaget som styrer de to institusjonenes mulighet til å tilby krisehjelp til banker mv., bør etter departementets vurdering være utformet slik at adgangen til å ta pant som sikkerhet for krisehjelpen fremgår tydelig. Finansdepartementet mener, i samråd med Justisdepartementet, at det er mest hensiktsmessig med en avklaring av dette gjennom en eksplisitt lovregel.

Departementet slutter seg til Norges Bank og Bankenes sikringsfonds vurdering av at en avklart rettssituasjon er viktig av hensyn til å sikre at de to institusjonene ikke kan møtes med erstatningssøksmål fra låntakere som har fått sine lånefordringer overdratt uten samtykke. Det er vesentlig at det i en krisesituasjon ikke oppstår unødvendig usikkerhet eller tvist om rettsgrunnlaget for de aktuelle tiltakene. Etter gjeldende rett, hvor det ikke er eksplisitt avklart om Norges Bank og Bankenes sikringsfond er omfattet av samtykkekravet i finansavtaleloven § 45, vil faren for eventuelle etterfølgende søksmål kunne føre til at bankenes eller kredittforetaks utlånsporteføljer ikke kan brukes som sikkerhet for tilførsel av likviditet i en krisesituasjon.

Dersom Norges Bank ikke har adgang til å utnytte utlånsporteføljen som pant, vil alternativet kunne være at staten må garantere for den likviditeten institusjonen yter til en kriserammet bank. Departementet slutter seg til Norges Banks vurdering av at en slik løsning vil være klart mindre tilfredsstillende enn en direkte sikring av lånet mot deler av den kriserammede bankens eiendeler, selv om disse kan være mindre likvide.

Departementet slutter seg til forslaget fra Norges Bank om et tilsvarende unntak i sentralbankloven § 22 som i § 19. Departementet viser til at de hensyn som gjør seg gjeldende for overdragelse av utlånsporteføljer som sikkerhet til Norges Bank etter sentralbankloven § 19 er tilsvarende for sentralbankloven § 22.

Finansdepartementet legger, i samråd med Justisdepartementet, til grunn at et unntak fra samtykkekravet i finansavtaleloven § 45 for Bankenes sikringsfond og Norges Bank i realiteten ikke anses som

en utvidelse av unntakets rekkevidde, ettersom Norges Bank og Bankenes sikringsfond ikke kan anses som dårligere motparter for låntakerne enn de institusjonene som lånefordringer i dag kan overdras til uten samtykke.

Det vises til forslag til § 19 nytt fjerde ledd og § 22 nytt tredje ledd i sentralbankloven, og til § 2-12 nytt syvende ledd i banksikringsloven.

Lovforslagene vil kunne gjøre det enklere for Norges Bank eller Bankenes sikringsfond å tilføre likviditet til en kriserammet bank eller annen institusjon i finansiell sektor med sikkerhet i bankens aktiva.

5.2 Komiteens merknader

Komiteen slutter seg til Regjeringens forslag.

6. ØVRIGE ENDRINGER I VERDIPAPIRFONDLOVEN

6.1 Sammendrag

6.1.1 Innledning

Det foreslås enkelte endringer i 1 verdipapirfondloven for å sikre en bedre gjennomføring av direktiv 85/611/EF (UCITS-direktivet) og direktiv 2007/16/EF (gjennomføringsdirektivet til UCITS-direktivet). UCITS-direktivet regulerer kollektive investeringer gjennom verdipapirfond. UCITS-direktivet inneholder bl.a. definisjoner og begreper som relaterer seg til hvilke typer aktiva som utgjør tillatte investeringskategorier for UCITS-fond. Med UCITS-fond menes verdipapirfond som etableres i henhold til UCITS-direktivet og som kan tilbys grensekryssende innenfor EØS-området på grunnlag av en notifisering til vertslandet. Direktiv 2007/16/EF av 19. mars 2007 er et såkalt "implementing level 2 directive" fastsatt av EU-kommisjonen, og som utfyller og klargjør UCITS-direktivet med hensyn til enkelte definisjoner og begreper knyttet til investeringskategorier (heretter omtalt som gjennomføringsdirektivet.) UCITS-direktivet er i norsk rett gjennomført i verdipapirfondloven.

I punkt 6.1.2 foreslås en presisering i verdipapirfondloven av at et verdipapirfonds midler skal plasseres i likvide finansielle instrumenter. Dette vil sikre en mer presis gjennomføring av EØS-forpliktelser som svarer til UCITS-direktivet.

I punkt 6.1.3 foreslås en endring av verdipapirfondlovens definisjon av "omsettelige verdipapirer". I gjeldende verdipapirfondlov legges verdipapirhandellovens definisjon av omsettelige verdipapirer til grunn for verdipapirfondområdet. Denne definisjonen bygger på MiFID-direktivets bestemmelser. Departementet foreslår at det i stedet tas inn en egen de-

finisjon av omsettelige verdipapirer i verdipapirfondloven som er i samsvar med UCITS-direktivet.

I punkt 6.1.4 foreslås en endring av ett av vilkårene etter verdipapirfondloven for å kunne plassere et verdipapirfonds eiendeler i unoterte pengemarkedsinstrumenter. Etter gjeldende rett er ett vilkår at utsteder av instrumentene selv er underlagt tilsyn. For å få loven bedre i samsvar med EØS-forpliktelser som svarer til UCITS-direktivet, foreslås at vilkåret endres til at utstedelsen eller utstederen av instrumentet er regulert med det formål å beskytte investorer og sparemidler.

I verdipapirfondloven er begrepet "nærstående" bl.a. definert som et selskap som har bestemmende innflytelse over et annet selskap. Etter en endring av UCITS-direktivet er begrepet nærstående utvidet til også å gjelde det forhold at et selskap har eller kontrollerer minst 20 pst. av stemmerettighetene eller kapitalen i et selskap. I punkt 6.1.5 foreslås at verdipapirfondlovens definisjon av nærstående utvides på tilsvarende måte.

6.1.2 Presisering av krav til likviditet

Verdipapirfondloven krever ikke uttrykkelig at det må investeres i likvide finansielle instrumenter eller innskudd.

På oppdrag fra Finansdepartementet har Kredittilsynet vurdert hvilke endringer i verdipapirfondloven som er nødvendige for å gjennomføre direktiv 2007/16/EF til direktiv 85/611/EØF (UCITS-direktivet). Kredittilsynets forslag til lovendringer fremkommer i høringsnotat datert 16. juni 2008. Et av forslagene gjelder en presisering i verdipapirfondloven av at et verdipapirfonds midler skal plasseres i likvide finansielle instrumenter.

Kredittilsynet uttaler bl.a. følgende i høringsnotat datert 16. juni 2008:

"Verken verdipapirfondlovens definisjon av verdipapirfond i vpfl. § 1-2 første ledd nr. 1 eller angivelsen av verdipapirfonds investeringsområde i § 4-5 inneholder et krav om at verdipapirfonds midler bare kan plasseres i likvide aktiva..

For å understreke at verdipapirfonds midler skal plasseres i likvide aktiva, foreslår Kredittilsynet at det i innledningen til vpfl. § 4-5 inntas et uttrykkelig krav om at plasseringer må gjøres i likvide finansielle instrumenter. Dette vil sikre en mer presis gjennomføring av UCITS direktivet. Kredittilsynet mener det er tilstrekkelig å innta presiseringen i § 4-5, og at det ikke er nødvendig med en tilsvarende endring i selve definisjonen av verdipapirfond i § 1-2 første ledd nr. 1. Ved at likviditetskravet knyttes opp mot § 4-5, kommer det klart frem at investeringene som gjøres i verdipapirfond må knyttes til likvide aktiva.

Kredittilsynet mener at et generelt likviditetskrav i realiteten ikke vil medføre noen endring i forhold til gjeldende rett. Kravet om likviditet når det gjelder verdipapirfonds plasseringer, følger allerede implisitt av andre bestemmelser i verdipapirfondloven,

herunder § 6-9 om andelseiers rett til innløsning av andeler. Likvide investeringer er en forutsetning for at et forvaltningsselskap kan overholde andelseiers innløsningsrett."

Departementet legger, i likhet med Kredittilsynet, til grunn at endringsforslaget ikke vil medføre noen endring i gjeldende rett, ettersom kravet om likviditet følger implisitt av andre regler i verdipapirfondloven. Endringsforslaget vil imidlertid medføre klarhet i forhold til gjennomføringen av UCITS-direktivet, slik at det ikke kan oppstå tvil om at direktivet er riktig gjennomført. Endringsforslaget vil også ha betydning for nasjonale fond fordi et krav om likviditet understreker betydningen av andelseiers innløsningsrett. Departementet slutter seg etter dette til Kredittilsynets forslag. Det vises til forslag til verdipapirfondloven § 4-5 første og sjette ledd.

6.1.3 Definisjonen av omsettelige verdipapirer

Etter verdipapirfondloven § 4-5 første ledd nr. 1 kan kapitalinnskudd i verdipapirfond plasseres i omsettelige verdipapirer som nevnt i verdipapirhandelloven § 2-2 annet ledd.

Ettersom det i verdipapirfondloven § 4-5 henvises til omsettelige verdipapirer som nevnt i verdipapirhandelloven, skal verdipapirhandellovens definisjon av omsettelige verdipapirer også legges til grunn på verdipapirfondområdet.

Definisjonen av omsettelige verdipapirer i verdipapirhandelloven § 2-2 annet ledd gjennomfører MiFID artikkel 4 nr. 1 18). Det vises til Ot. prp. nr. 34 (2006–2007) om lov om verdipapirhandel og lov om regulerte markeder. Lovens ordlyd ligger nært opp til ordlyden i definisjonen av omsettelige verdipapirer i MiFID.

Direktiv 85/611/EØF (UCITS-direktivet) regulerer kollektive investeringer gjennom verdipapirfond. Direktivet fastsetter bl.a. hvilke typer aktiva som utgjør tillatte investeringskategorier for UCITS-fond.

Gjennomføringsdirektivet (direktiv 2007/16/EF) presiserer bl.a. hvilke kriterier som skal være oppfylt for at et instrument kan regnes som et omsettelig verdipapir i henhold til definisjonen i UCITS-direktivet. I korthet er kriteriene bl.a. knyttet til at instrumentene skal være likvide, de må kunne verdifastsettes og mulig tap må være begrenset. Videre presiseres i gjennomføringsdirektivet i hvilken grad såkalte "closed end funds" (fond med lukket utgang) kan anses som omsettelige verdipapirer. Gjennomføringsdirektivet innebærer ikke en endring av selve definisjonen av omsettelige verdipapirer i UCITS-direktivet, men presiserer hvordan definisjonen er å forstå.

Definisjonen av omsettelige verdipapirer i verdipapirfondloven sett i forhold til UCITS-direktivets

og gjennomføringsdirektivets bestemmelser, ble vurdert av Kredittilsynet i høringsnotatet av 16. juni 2008.

Selv om definisjonen av omsettelige verdipapirer i UCITS-direktivet og definisjonen i verdipapirhandelloven, som verdipapirfondloven viser til, er nesten like, er det ikke full overensstemmelse mellom bestemmelsene. De to nevnte lover bygger på ulike direktiver, og departementet slutter seg til Kredittilsynets vurdering av at det er mest hensiktsmessig at verdipapirfondloven inneholder en særskilt definisjon av omsettelige verdipapirer som bygger på UCITS-direktivet. I tillegg vises det til at gjennomføringsdirektivet fremhever betydningen av at begrepet omsettelige verdipapirer må tolkes i samsvar med UCITS-direktivets prinsipper. Dette tilsier også at det er viktig at definisjonen av omsettelige verdipapirer i verdipapirfondloven er knyttet til UCITS-direktivet, og ikke MiFID, slik loven er bygd opp i dag. Departementet foreslår derfor å endre verdipapirfondloven slik at det tas inn en definisjon av omsettelige verdipapirer som er i samsvar med UCITS-direktivet i verdipapirfondloven § 1-2 nytt nr. 7.

Definisjonen av omsettelige verdipapirer i UCITS-direktivet artikkel 1 (8) gjør unntak for de teknikker og instrumenter som omhandles i artikkel 21. Det følger av artikkel 21 (2) at medlemslandene kan tillate at det, på de vilkår og innenfor de grenser som landene fastsetter, i forvaltningen av verdipapirfond kan benyttes teknikker og instrumenter som relaterer seg til omsettelige verdipapirer og pengemarkedsinstrumenter for å oppnå en effektiv portefølje-forvaltning. Disse skal altså ikke omfattes av definisjonen av omsettelige verdipapirer. Gjennomføringsdirektivet (direktiv 2007/16/EF) artikkel 11 presiserer vilkårene som skal være oppfylt for å tillate bruk av slike teknikker og instrumenter. Slik departementet vurderer det, er det mest hensiktsmessig å gjennomføre UCITS-direktivet artikkel 21 (2) og gjennomføringsdirektivet artikkel 11 i forskrift. Departementet foreslår derfor å ta inn en forskriftshjemmel i verdipapirfondloven § 4-5 nytt niende ledd, slik at nærmere regler for hvilke teknikker og instrumenter som kan anvendes for å oppnå en effektiv portefølje-forvaltning, kan fastsettes i forskrift. For å sikre en riktig gjennomføring av UCITS-direktivet artikkel 1 (8), som viser til artikkel 21, foreslår departementet å ta inn en bestemmelse i verdipapirfondloven § 1-2 første ledd nytt nr. 7 om at teknikker og instrumenter som er omfattet av § 4-5 niende ledd, ikke anses som omsettelige verdipapirer.

Det vises til forslag til verdipapirfondloven § 1-2 første ledd nytt nr. 7 og § 4-5 niende ledd.

6.1.4 Verdpapirfonds adgang til å investere i unoterte pengemarkedsinstrumenter

Verdpapirfondloven § 4-6 annet ledd regulerer verdipapirfonds adgang til å investere i unoterte pengemarkedsinstrumenter. Med unoterte pengemarkedsinstrumenter menes finansielle instrumenter som ikke er opptatt til offisiell notering eller omsettes på regulerte markeder, jf. verdipapirfondloven § 4-6 første ledd nr. 1-4. For at verdipapirfond skal kunne investere i unoterte pengemarkedsinstrumenter, må instrumentene være utstedt av myndigheter, selskaper og institusjoner som angitt i verdipapirfondloven § 4-6 annet ledd nr. 1-4.

Departementet legger til grunn at gjennomføringsdirektivet innebærer at kravet om at "the issue or the issuer of such instruments is itself regulated ..." ikke skal forstås som et krav om nasjonal regulering knyttet til utstedere i det unoterte markedet, men som en referanse til finansielle instrumenter som oppfyller kriteriene i gjennomføringsdirektivet artikkel 5. Departementet anser at det vesentlige ved kravet er at det dreier seg om pengemarkedsinstrumenter som oppfyller vilkårene knyttet til definisjonen av pengemarkedsinstrumenter i verdipapirfondloven § 4-5 femte ledd om at instrumentene normalt må handles på pengemarkedet, de må være likvide og kunne verdifastsettes. I tillegg følger det av gjennomføringsdirektivet at pengemarkedsinstrumentene må være omsettelige og at det rent faktisk gis egnet informasjon om utstedelsen eller utsteder som setter en informert investor, det vil si forvaltningsselskapet på vegne av verdipapirfondet, i stand til å fatte en informert investeringsbeslutning, jf. artikkel 5 nr. 1 bokstav b. Direktivet stiller detaljerte krav til med hensyn til hvilken informasjon som skal gis. Disse bestemmelsene i direktivet er foreslått gjennomført i forskrift.

Slik verdipapirfondloven § 4-6 annet ledd er utformet, er grunnvilkåret for at et verdipapirfond skal kunne investere i unoterte pengemarkedsinstrumenter at utsteder selv er underlagt tilsyn, jf. § 4-6 annet ledd innledningsvis. Ordlyden i gjeldende bestemmelse gir etter dette anvisning på et inngangsvilkår som er snevrere enn det som følger av europaparlamentsdirektiv 2001/108/EF om endring av Rådskdirektiv 85/611/EØF (UCITS-direktivet), om at "the issue or issuer of such instruments is itself regulated...". Departementet viser til at det ikke har vært hensikten å gi strengere norske regler på dette området enn det som følger av direktivet. Departementet foreslår derfor å endre ordlyden i verdipapirfondloven § 4-6 annet ledd slik at norske UCITS-fond sikres tilsvarende investeringsalternativer som utenlandske UCITS-fond når det gjelder unoterte pengemarkedsinstrumenter.

Unoterte pengemarkedsinstrumenter er i verdipapirfondloven § 4-6 annet ledd angitt å være penge-

markedsinstrumenter som "omsettes på et annet marked enn angitt i første ledd nr. 1 til 4...". Verdpapirfondloven § 4-6 første ledd nr. 1 til 4 gjennomfører UCITS-direktivet artikkel 19 nr. 1 bokstav a) til d), om hvilke instrumenter et verdipapirfond kan investere i. UCITS-direktivet artikkel 19 bokstav d) nevner imidlertid ikke uttrykkelig pengemarkedsinstrumenter, kun "recently issued transferable securities". Departementet legger derfor til grunn at verdipapirfondloven § 4-6 annet ledds henvisning til bestemmelsens første ledd nr. 4 ikke er i samsvar med UCITS-direktivet. Departementet foreslår derfor å endre verdipapirfondloven § 4-6 annet ledd slik at det vises til første ledd nr. 1 til 3.

Endringsforslagene som er omtalt her er dels av teknisk karakter, dels vil de gi en noe utvidet investeringsadgang for norske UCITS-fond. Det har derfor ikke vært ansett nødvendig med høring av forslagene.

Departementet viser til forslag til endring av verdipapirfondloven § 4-6 annet ledd.

6.1.5 Endring av definisjonen av nærstående

Etter verdipapirfondloven § 1-2 annet ledd nr. 4 defineres nærstående som "selskap hvor vedkommende selv eller noen som er nevnt i nr. 1, 2 eller 5 har slik innflytelse som nevnt i aksjeloven eller allmennaksjeloven § 1-3 annet ledd eller selskapsloven § 1-2 annet ledd". Aksjeloven, allmennaksjeloven og selskapsloven knytter definisjonen av "nærstående" til hvorvidt et selskap har bestemmende innflytelse over et annet selskap. Et selskap skal alltid regnes som nærstående til et annet selskap dersom et selskap eier så mange aksjer eller andeler i et annet selskap at de representerer flertallet av stemmene i det andre selskapet eller har rett til å velge eller avsette et flertall av medlemmene i det andre selskapets styre.

Definisjonen av "close links" ("nære forbindelser") i UCITS-direktivet ble endret ved Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/83/EF av 5. november 2002 om livsforsikring (livsforsikringsdirektivet). Direktiv 2002/83/EF artikkel 1 første ledd bokstav r) definerer "close links" eller "nære forbindelser".

Etter endringen av definisjonen av "nære forbindelser" i UCITS-direktivet er definisjonen av nærstående i verdipapirfondloven ikke lenger i tråd med EØS-reglene. Departementet foreslår derfor en endring i verdipapirfondloven § 1-2 for å gjennomføre UCITS-direktivets definisjon av "nære forbindelser".

Departementet anser at direktiv 2002/83/EF artikkel 1 første ledd bokstav r) nr. ii) er gjennomført i verdipapirfondloven § 1-2 annet ledd nr. 4 ved henvisningen til aksjeloven eller allmennaksjeloven § 1-3 annet ledd og selskapsloven § 1-2 annet ledd. Departementet foreslår at bestemmelsen i verdipapir-

fondloven § 1-2 annet ledd nr. 4 utvides til også å omfatte "selskap der vedkommende selv eller noen som er nevnt i nr. 1, 2 eller 5 har eller kontrollerer minst 20 pst. av stemmerettighetene eller selskapets kapital". Dette vil gjennomføre direktiv 2002/83/EF artikkel 1 første ledd bokstav r) nr. i).

Ettersom endringsforslaget er en ren tilpasning til en mindre endring i direktivet som svarer til våre EØS-forpliktelser, har departementet ikke sett det som nødvendig å sende forslaget på høring.

Det vises til forslag til endring av verdipapirfondloven § 1-2 annet ledd nr. 4.

6.1.6 Økonomiske og administrative konsekvenser

Departementet legger til grunn at forslaget om å ta inn et eksplisitt likviditetskrav i verdipapirfondloven ikke vil ha økonomiske eller administrative konsekvenser for forvaltningsselskapene eller myndighetene. Departementet legger videre til grunn at heller ikke forslaget angående definisjonen av omsettelige verdipapirer vil få særskilte økonomiske eller administrative konsekvenser for forvaltningsselskapene eller myndighetene. De øvrige lovforslagene i kapittel 6 antas ikke å ha økonomiske eller administrative konsekvenser av betydning for forvaltningsselskapene eller myndighetene.

6.2 Komiteens merknader

Komiteen slutter seg til Regjeringens forslag.

7. ENDRING I FORETAKSPENSJONSLOVEN OG INNSKUDDSPENSJONSLOVEN

7.1 Sammendrag

I foretakspensjonsloven § 2-2 og innskuddspensjonsloven § 2-3 er det bestemmelser om minstekrav til antall medlemmer i en pensjonsordning. Foretak har adgang til å opprette pensjonsordning etter disse lovene dersom pensjonsordningen vil oppfylle lovenes minstekrav til antall medlemmer. I lov om obligatorisk tjenestepensjon § 2 er det gitt bestemmelser om minstekrav til antall personer eller ansatte i foretaket. Foretaket har plikt etter lov om obligatorisk tjenestepensjon til å opprette pensjonsordning for sine ansatte dersom bestemmelsene om minstekrav til antall personer eller ansatte i foretaket er oppfylt.

Dersom det er personer i foretaket som ikke skal være medlem av pensjonsordningen, for eksempel eier eller innehaver av foretaket, kan en komme i den situasjon at foretaket har plikt til å opprette pensjonsordning etter lov om obligatorisk tjenestepensjon, men ikke har adgang til å opprette pensjonsordning etter foretaks- eller innskuddspensjonsloven, fordi

minstekravene til antall medlemmer i pensjonsordningen ikke er oppfylt.

I et høringsnotat utarbeidet av Finansdepartementet 21. desember 2007 ble det bl.a. foreslått en endring av foretakspensjonsloven § 2-2 første ledd og innskuddspensjonsloven § 2-3 første ledd, slik at det blir samsvar mellom plikten til å opprette pensjonsordning etter lov om obligatorisk tjenestepensjon og adgangen til å opprette pensjonsordning etter foretakspensjonsloven og innskuddspensjonsloven.

Alle høringsinstanser som har gitt merknader, støtter forslaget.

Departementet foreslår at foretakspensjonsloven og innskuddspensjonsloven endres slik at det blir samsvar mellom plikten til å opprette pensjonsordning etter lov om obligatorisk tjenestepensjon og adgangen til å opprette pensjonsordning etter foretakspensjonsloven og innskuddspensjonsloven. Det vises til forslaget til endring av innledningen i foretakspensjonsloven § 2-2 første ledd og innskuddspensjonsloven § 2-3 første ledd.

Departementet er enig med FNH i at det er behov for endring også av foretakspensjonslovens og innskuddspensjonslovens bestemmelser om avvikling av pensjonsordning som ikke lenger oppfylder minstekravene til antall medlemmer i en pensjonsordning. Bestemmelsene om avvikling bør i stedet knyttes til det forhold at minstekravene til antall personer i foretaket ikke lenger er oppfylt. Det vises til forslaget til endring av foretakspensjonsloven § 2-2 tredje ledd og innskuddspensjonsloven § 2-3 tredje ledd.

Lovforslagene vil ikke medføre noen endring av det som har vært ansett som gjeldende rett, og antas derfor heller ikke å få praktiske konsekvenser av betydning for foretakene eller myndighetene.

7.2 Komiteens merknader

Komiteen slutter seg til Regjeringens forslag.

8. ENDRING AV NAVN FRA KREDITTILSYNET TIL FINANSTILSYNET

8.1 Sammendrag

Kredittilsynet fremmet i mars 2009 for departementet forslag om å skifte navn til "Finanstilsynet". Ifølge Kredittilsynet er det flere grunner til at tilsynet ønsker å skifte navn nå. Kredittilsynet viser primært til at det foreslåtte navnet "Finanstilsynet" bedre dekker området for tilsynets virksomhet, herunder det forhold at tilsynet omfatter både bank-, forsikrings- og verdipapirtilsyn m.v. Videre viser tilsynet til at navnet "Finanstilsynet" er bedre i samsvar med hva tilsvarende tilsyn heter i andre nordiske land ("Finanstilsynet" i Danmark, "Finansinspektionen" i Sverige og Finland), og med det engelske navnet til Kredittil-

synet ("Financial Supervisory Authority of Norway"). Kredittilsynet legger opp til at det nye navnet tilpasses den eksisterende logoen til Kredittilsynet.

Kredittilsynet foreslår å gjennomføre endringen av navneskiftet i forbindelse med flytting til nye lokaler i Revierstredet 3 i desember 2009. I denne sammenheng må Kredittilsynet i alle tilfeller legge ned mye arbeid i forbindelse med omprofilering (nye skilt, nye maler, nye postale trykksaker m.m.). Kredittilsynet viser til at endring av navn samtidig med flyttingen både er økonomisk gunstig og arbeidsbesparende. Kredittilsynet antar at kostnadene ved et navneskifte samtidig med flyttingen kan dekkes innenfor eksisterende budsjetter for 2009 og 2010 (inkludert dedikert flyttebudsjett).

Kredittilsynets navn er lovfestet, og en endring av navnet krever lovendring. For at det skal være mulig å gjennomføre navneendringen samtidig med flyttingen, må det fremmes lovforslag om endring av navnet våren 2009. På grunn av endringens tekniske karakter, og av hensyn til å kunne gjennomføre navneendringen i forbindelse med flytting, er forslaget ikke sendt på høring.

Finansdepartementet slutter seg til forslaget fra Kredittilsynet om en lovendring som innebærer at Kredittilsynet endrer navn til Finanstilsynet. Etter departementets vurdering har navnet ingen historisk eller kulturell forankring som tilsier at ikke navnet kan endres.

Departementet slutter seg til Kredittilsynets vurdering av at navnet "Finanstilsynet" bedre reflekterer tilsynets virksomhetsområde. Departementet slutter seg til Kredittilsynets vurdering av at det er hensiktsmessig med et navn som er i tråd med internasjonal praksis for integrerte finanstilsyn. Dette må sees i lys av at tilsynets virksomhet får et stadig mer internasjonalt tilsnitt som følge av internasjonalt tilsynsarbeid.

I Norden benyttes navnet "Finansinspektionen" i Sverige og Finland, og "Finanstilsynet" i Danmark. En endring av navn til "Finanstilsynet" i Norge kan etter departementets vurdering føre til en viss forvekslingsfare med det danske Finanstilsynet, men departementet anser denne faren for å være liten, og ikke et avgjørende argument mot navneskifte.

Departementet slutter seg til Kredittilsynets vurdering av at det er gunstig å gjennomføre navneendringen samtidig med flyttingen. Departementet er enig i at dette både er kostnadsbesparende og at det kan bidra til å styrke fornyingseffekten av flyttingen.

Departementet foreslår også at lovens kortnavn "kredittilsynsloven" endres til "finanstilsynsloven" for å reflektere institusjonens nye navn. Departementet foreslår videre at lovens tittel moderniseres i forbindelse med navneendringen. Etter departementets

vurdering vil både kredittinstitusjoner, forsikringselskaper og verdipapirhandel inkluderes i begrepet finansinstitusjoner. Det føres imidlertid også tilsyn med foretak som ikke faller inn under begrepet finansinstitusjoner, og dette bør fremkomme av tittelen. Departementet foreslår på denne bakgrunn at lovens navn skal være: "lov om tilsynet med finansinstitusjoner mv. (finanstilsynsloven)". Endring av lovens tittel og kortnavn er ikke ment å innebære noen materiell endring i forhold til gjeldende rett.

Departementet foreslår at navneendringen gjennomføres ved at kredittilsynslovens § 2 første ledd endres. I tillegg må navnet endres i alle lover der det forekommer. Dette foreslås gjort i en endringsbestemmelse for de paragrafer der navnet Kredittilsynet forekommer. Endring av lovens tittel medfører videre at det må fastsettes endringsbestemmelser for de paragrafer som henviser til kredittilsynsloven eller dens kortnavn, for å bringe lovverket i samsvar med den nye tittelen. Det vises til forslag til lovvedtak del VIII, IX, X og XI.

Parallelt med denne proposisjonen legges det frem tre andre proposisjoner som også nevner Kredittilsynet i lovteksten. Dersom disse lovendringene blir vedtatt, må også "Kredittilsynet" endres til "Finanstilsynet" for disse bestemmelsene. Det vises til forslag til lovvedtak del XII, XIII og XIV.

Endring av navn på Kredittilsynet til Finanstilsynet vil medføre at tilsynet må tilpasse logo til nytt navn, og endre brevhoder, maler, skilter mv. I forbindelse med flyttingen må Kredittilsynet i alle tilfeller endre maler, skilt og annet profileringsmaterieell. Kostnadene ved endring av navn blir derfor mindre enn det ellers ville ha blitt. Kredittilsynet legger ikke opp til særskilte markedsføringstiltak for å gjøre det nye navnet kjent. Departementet slutter seg til Kredittilsynets vurdering av at dette ikke vil bli nødvendig.

Departementet slutter seg til Kredittilsynets vurdering av at navneendringen kan gjennomføres innenfor tilsynets eksisterende budsjetter for 2009 og 2010 (inkludert dedikert flyttebudsjett).

8.2 Komiteens merknader

Komiteen viser til forslaget om å endre navn fra Kredittilsynet til Finanstilsynet og slutter seg til dette.

Komiteens medlemmer fra Fremskrittspartiet viser også til finansministerens svar 19. mai 2009 på spørsmål fra saksordfører om hva de totale kostnader ved en slik navneendring er, der finansministeren blant annet svarer:

"Merkostnaden ved navneendring er derfor ikke betydelig".

Disse medlemmer er litt i tvil om hva "ikke betydelig" betyr i kroner og øre, men legger til grunn at kostnadene for navneendring ikke skal overstige 1 mill. kroner.

9. KOMITEENS TILRÅDING

Komiteen viser til proposisjonen og til det som står foran, og rår Odelstinget til å gjøre slike

vedtak til lov

om endringer i lov 12. juni 1981 nr. 52 om verdipapirfond og enkelte andre lover

I

I lov 12. juni 1981 nr. 52 om verdipapirfond gjøres følgende endringer:

§ 1-2 første ledd skal lyde:

I denne lov forstås med:

1. *verdipapirfond*: selvstendig formuesmasse oppstått ved kapitalinnskudd fra en ubestemt krets av personer mot utstedelse av andeler i fondet og som for det vesentlige består av finansielle instrumenter og/eller innskudd i henhold til § 4-5 sjette ledd
2. *forvaltningsselskap*: selskap som driver verdipapirfondsforvaltning
3. *verdipapirfondsforvaltning*: forvaltning av et verdipapirfond herunder salg og innløsning av andeler i fondet og kjøp og salg av finansielle instrumenter for fondet
4. *depotmottaker*: foretak under offentlig tilsyn som oppbevarer verdiene som inngår i et verdipapirfond og mottar innbetalinger og forestår utbetalinger for fondets regning
5. *andelseier*: enhver som eier part i et verdipapirfond
6. *betydelig eierandel*: eierandel som representerer minst 10 prosent av aksjekapitalen eller stemmene i et forvaltningsselskap, eller som på annen måte gjør det mulig å utøve betydelig innflytelse over forvaltningen av selskapet. Like med vedkommende aksjeeiers egne aksjer regnes i denne sammenheng aksjer som eies av aksjeeiers nærstående
7. *omsettelige verdipapirer*:
 - a) aksjer og andre verdipapirer som kan side-stilles med aksjer,
 - b) obligasjoner og andre gjeldsinstrumenter og
 - c) alle andre verdipapirer som gir rett til å erverve ethvert slikt omsettelig verdipapir ved tegning eller ombytting.

Teknikker og instrumenter som omhandlet i § 4-5 niende ledd er ikke å anse som omsettelige verdipapirer.

§ 1-2 annet ledd nr. 4 skal lyde

4. selskap hvor vedkommende selv eller noen som er nevnt i nr. 1, 2 eller 5 har slik innflytelse som nevnt i aksjeloven eller allmennaksjeloven § 1-3 annet ledd eller selskapsloven § 1-2 annet ledd *eller selskap hvor vedkommende selv eller noen som er nevnt i nr. 1, 2 eller 5 har eller kontrollerer minst 20 prosent av stemmerettighetene eller selskapets kapital*, og

§ 4-5 første ledd innledningen og nr. 1 skal lyde:

Kapitalinnskudd i verdipapirfond kan bare plasseres i følgende *likvide* finansielle instrumenter:

1. omsettelige verdipapirer som *angitt i § 1-2 første ledd nr. 7*

§ 4-5 sjette ledd innledningen skal lyde:

Kapitalinnskudd i verdipapirfond kan plasseres som *likvide* innskudd i bank dersom følgende betingelser er oppfylt:

§ 4-5 nytt niende ledd skal lyde:

Departementet kan i forskrift fastsette nærmere bestemmelser om hvilke instrumenter og teknikker som gjelder omsettelige verdipapirer og pengemarkedsinstrumenter og som kan benyttes for å oppnå en effektiv porteføljeforvaltning.

§ 4-6 annet ledd innledningen skal lyde:

Verdipapirfondets eiendeler kan plasseres i pengemarkedsinstrumenter som omsettes på et annet marked enn angitt i første ledd nr. 1 til 3 dersom *utstedelsen eller utstederen av instrumentet er regulert med det formål å beskytte investorer og sparemidler*, og instrumentene er

Ny § 4-14 skal lyde:

§ 4-14 *Sammenslåing av verdipapirfond*

Beslutning om sammenslåing av verdipapirfond er bare gyldig dersom et flertall av de styremedlemmer som er valgt av andelseierne, har stemt for den.

Sammenslåing av verdipapirfond krever godkjenning fra tilsynsmyndigheten. Godkjenning kan bare gis når

1. *vedtektene i de fond som skal slås sammen, i det vesentlige er like når det gjelder investeringsmandat, og*
2. *sammenslåingen antas å være i andelseiernes interesser, herunder at andelseierne ikke belastes noen kostnader i forbindelse med sammenslåingen.*

Tilsynsmyndigheten kan innenfor rammen av annet punktum stille vilkår for godkjenningen.

Når en sammenslåing er godkjent av tilsynsmyndigheten, skal forvaltningssselskapet påse at den enkelte andelseier får betryggende informasjon om sammenslåingen. Det skal gis skriftlig informasjon til den enkelte andelseier om:

1. forskjellene mellom vedtektene i det overdragne fond og vedtektene i det overtakende fond og hva disse forskjellene innebærer,
2. andelseierens rett til å få sine andeler innløst kostnadsfritt, jf. verdipapirfondloven § 6-9,
3. de skattemessige følger av sammenslåingen og av å få andelene innløst, og
4. virkningstidspunkt for sammenslåingen.

En sammenslåing kan ikke gjennomføres før en måned etter at andelseierne har fått informasjon om sammenslåingen etter tredje ledd.

Departementet kan i forskrift fastsette utfyllende regler om sammenslåing av fond.

§ 6-9 første ledd nytt tredje punktum skal lyde:

Dersom en andelseier benytter sin rett til å få sin andel innløst i forbindelse med sammenslåing av verdipapirfond, kan andelseieren ikke avkreves innløsningskostnader.

II

I lov 10. juni 2005 nr. 44 om forsikringsselskaper, pensjonsforetak og deres virksomhet mv. (forsikringsvirksomhetsloven) gjøres følgende endringer:

§ 11-9 nytt tredje ledd skal lyde:

Dersom oppgjørsfristen etter § 11-6 er oversittet, og dette ikke skyldes forhold på forsikringstakers eller den mottakende pensjonsinstitusjonens side, skal det svares forsinkelsesrente etter lov 17. desember 1976 nr. 100 om renter ved forsinket betaling m.m., fra utløpet av oppgjørsfristen og frem til den dag midlene blir overført. I tillegg skal det svares avkastning beregnet etter annet ledd.

§ 11-13 første og annet ledd skal lyde:

Den som har rett til pensjonsrettigheter knyttet til fripolise eller pensjonskapitalbevis, kan flytte kontrakten til en annen pensjonsinstitusjon. *Oppsigelsesfristen ved flytting er en måned.*

Bestemmelsene om *formkrav til oppsigelse i § 11-5 første ledd annet og tredje punktum, risikoovergang i § 11-5 tredje ledd, samt oppgjørsfrist i § 11-6* gjelder tilsvarende.

§ 11-14 første og annet ledd skal lyde:

Den som har en individuell pensjonsavtale, eller en individuell livrenteforsikring, kan flytte kontrak-

ten til en annen pensjonsinstitusjon. *Oppsigelsesfristen ved flytting er en måned.*

Bestemmelsene om *formkrav til oppsigelse i § 11-5 første ledd annet og tredje punktum, risikoovergang i § 11-5 tredje ledd, samt oppgjørsfrist i § 11-6* gjelder tilsvarende.

III

I lov 17. juli 1998 nr. 56 om årsregnskap m.v. (regnskapsloven) gjøres følgende endringer:

§ 3-9 tredje ledd nytt annet punktum skal lyde:

Regnskapspliktig som omfattes av forordning (EF) nr. 1606/2002 artikkel 4, men som ikke har konsernregnskapsplikt etter IFRS, skal utarbeide årsregnskap i samsvar med de internasjonale regnskapsstandardene som er vedtatt etter annet ledd, jf. forordningen artikkel 5 bokstav a.

IV

I lov 24. mai 1985 nr. 28 om Norges Bank og pengevesenet mv. (sentralbankloven) gjøres følgende endringer:

§ 19 nytt fjerde ledd skal lyde:

Kravet om særskilt samtykke fra låntakeren etter finansavtaleloven § 45 gjelder ikke ved overdragelse eller pantsettelse av lånefordringer til Norges Bank ved støttetiltak eller yting av kreditt etter paragrafen her.

§ 22 nytt tredje ledd skal lyde:

Kravet om særskilt samtykke fra låntakeren etter finansavtaleloven § 45 gjelder ikke ved overdragelse eller pantsettelse av lånefordringer til Norges Bank ved støttetiltak eller yting av kreditt etter paragrafen her.

V

I lov 6. desember 1996 nr. 75 om sikringsordninger for banker, forsikringsselskapenes garantiordninger og offentlig administrasjon m.v. av finansinstitusjoner gjøres følgende endringer:

§ 2-12 nytt syvende ledd skal lyde:

Kravet om særskilt samtykke fra låntakeren etter finansavtaleloven § 45 gjelder ikke ved overdragelse eller pantsettelse av lånefordringer til fondet ved støttetiltak eller yting av kreditt etter paragrafen her.

VI

I lov 24. mars 2000 nr. 16 om foretakspensjon (foretakspensjonsloven) gjøres følgende endringer:

§ 2-2 første ledd innledningen skal lyde:

(1) *Et foretak kan opprette pensjonsordning i henhold til loven her dersom foretaket har:*

§ 2-2 tredje ledd første punktum skal lyde:

(3) Dersom *foretaket* ved utløpet av et kalenderår ikke oppfyller vilkårene i første ledd, og *foretaket* heller ikke i løpet av et kalenderår igjen oppfyller vilkårene, skal pensjonsordningen opphøre og avvikles etter reglene i kapittel 15.

VII

I lov 24. november 2000 nr. 81 om innskuddspensjon i arbeidsforhold (innskuddspensjonsloven) gjøres følgende endringer:

§ 2-3 første ledd innledningen skal lyde:

(1) Et foretak kan opprette pensjonsordning i henhold til loven her dersom *foretaket har:*

§ 2-3 tredje ledd første punktum skal lyde:

(3) Dersom *foretaket* ved utløpet av et kalenderår ikke oppfyller vilkårene i første ledd, og *foretaket* heller ikke i løpet av et kalenderår igjen oppfyller vilkårene, skal pensjonsordningen opphøre og avvikles etter reglene i kapittel 13 eller videreføres etter reglene i annet ledd.

VIII

I lov 7. desember 1956 nr. 1 om tilsynet for kredittinstitusjoner, forsikringsselskaper og verdipapirhandel m.v. (kredittilsynsloven) gjøres følgende endringer:

Lovens tittel skal lyde:

Lov om tilsynet med finansinstitusjoner mv. (finansilsynsloven)

§ 2 første ledd første punktum skal lyde:

Tilsynet føres av *Finanstilsynet*.

I følgende bestemmelser skal uttrykket «Kredittilsynet» endres til «Finanstilsynet»:

§ 1 første ledd nr. 7 og nr. 8,

§ 2 annet ledd første og fjerde punktum og femte ledd,

§ 3a første og tredje ledd,

§ 4 første ledd nr. 3,

§ 4a første og annet punktum,

§ 4b første og annet punktum,

§ 5 annet ledd,

§ 6 første ledd,

§ 7 første ledd fjerde og sjette punktum, tredje ledd annet punktum og femte ledd tredje punktum,

§ 9 første ledd femte, sjette og syvende punktum og femte ledd,

§ 10 første ledd første punktum.

IX

I følgende bestemmelser skal uttrykket «Kredittilsynet» endres til «Finanstilsynet» og «Kredittilsynets» endres til «Finanstilsynets»:

1. lov 3. juli 1953 nr. 2 om sjøtrygdslag § 1, § 9, § 10 og § 13

2. lov 24. mai 1961 nr. 1 om sparebanker § 3, § 8a, § 11, § 12, § 13, § 13a, § 14, § 19, § 22, § 23, § 24, § 28, § 35, § 39, § 47, § 56 og § 57

3. lov 24. mai 1961 nr. 2 om forretningsbanker § 1, § 8, § 10, § 13, § 14, § 16, § 19, § 20, § 21, § 24, § 33 og § 34

4. lov 12. juni 1981 nr. 52 om verdipapirfond § 2-1, § 2-4, § 2-8

5. lov 8. juni 1984 nr. 58 om gjeldsforhandling og konkurs (konkursloven) § 85, § 120 og § 122a

6. lov 24. mai 1985 nr. 28 om Norges Bank og pengevesenet mv. (sentralbankloven) § 12 og § 27

7. lov 13. mai 1988 nr. 26 om inkassovirksomhet og annen inndrivning av forfalte pengekrav (inkassoloven) § 5, § 24 og § 30

8. lov 10. juni 1988 nr. 40 om finansieringsvirksomhet og finansinstitusjoner (finansieringsvirksomhetsloven) § 1-3, § 2-2, § 2-9a, § 2-9b, § 2-9d, § 2-11, § 2-15, § 2-17, § 2-22, § 2-23, § 2-27, § 2-28, § 2-34, § 2-36, § 2-37, § 2-38, § 2a-7, § 2a-8, § 2a-9, § 2a-10, § 2a-15, § 2a-17, § 3-4, § 3-7, § 3-11, § 3-16, § 4-1 og § 5-3

9. lov 18. juni 1993 nr. 109 om autorisasjon av regnskapsførere § 1, § 3, § 4, § 5, § 6, § 7, § 9, § 11, § 12 og § 13

10. lov 6. desember 1995 nr. 75 om sikringsordninger for banker, forsikringsselskapenes garantiordninger og offentlig administrasjon m.v. av finansinstitusjoner § 2-11, § 2-12, § 2-15, § 2A-2, § 2A-4, § 2A-5, § 3-1, § 3-2, § 3-3, § 3-4, § 3-5, § 4-3, § 4-4, § 4-6, § 4-7, § 4-8, § 4-9, § 4-10, § 4-11, § 4-13 og § 5-3

11. lov 15. januar 1999 nr. 2 om revisjon og revisorer (revisorloven) § 2-2, § 3-1, § 3-2, § 3-3, § 3-5, § 3-7, § 4-8, § 7-3, § 9-1, § 9-2a, § 10-1, § 10-2 og § 10-3

12. lov 17. desember 1999 nr. 95 om betalingssystemer m.v. § 3-2, § 3-3, § 4-1, § 4-2 og § 4-5

13. lov 24. mars 2000 nr. 16 om foretakspensjon (foretakspensjonsloven) § 1-1, § 2-2, § 2-7, § 3-2, § 4-8, § 9-3, § 9-5, § 12-1, § 12-2, § 13-3, § 13-5, § 14-3, § 15-4 og § 16-2

14. lov 24. november 2000 nr. 81 om innskuddpen-

- sjon i arbeidsforhold (innskuddspensjonsloven) § 2-9, § 4-1, § 10-1, § 10-2, § 12-3 og § 13-3
15. lov 15. juni 2001 nr. 59 om stiftelser (stiftelsesloven) § 6
 16. lov 14. desember 2001 nr. 95 om beskyttelse av supplerende pensjonsrettigheter for arbeidstakere og selvstendig næringsdrivende som flytter innenfor EØS-området § 7
 17. lov 5. juli 2002 nr. 64 om registrering av finansielle instrumenter (verdipapirregisterloven) § 1-2, § 3-3, § 3-4, § 4-1, § 4-2, § 4-4, § 5-1, § 6-3, § 6-4, § 8-2, § 9-2, § 10-1, § 10-2, § 10-3 og § 11-2
 18. lov 13. desember 2002 nr. 74 om e-pengeforetak § 1-2, § 2-2, § 2-3, § 2-4, § 2-5, § 3-1, § 3-2, § 5-2, § 6-1, § 7-2, § 8-1 og § 9-2
 19. lov 28. mai 2004 nr. 29 om register over opplysninger om valutaveksling og overføring av betalingsmidler inn og ut av Norge (valutaregisterloven) § 1, § 6 og § 8
 20. lov 10. juni 2005 nr. 41 om forsikringsformidling § 1-1, § 2-1, § 3-1, § 3-2, § 4-1, § 4-5, § 5-7, § 6-1, § 7-2, § 7-3, § 7-8, § 7-9, § 7-10, § 8-1, § 8-2, § 9-2, § 9-3, § 9-4 og § 10-2
 21. lov 10. juni 2005 nr. 44 om forsikringsselskaper, pensjonsforetak og deres virksomhet (forsikringsvirksomhetsloven) § 1-3, § 2-3, § 5-5, § 5-6, § 5-7, § 5-8, § 5-9, § 6-1, § 6-5, § 6-6, § 6-7, § 9-6, § 9-7, § 9-11, § 9-15, § 9-17, § 9-23, § 9-24, § 9-25, § 10-16, § 12-1, § 13-1, § 13-3, § 13-5, § 14-1, § 14-6, § 14-7, § 14-8, § 15-2, § 15-3, § 15-8
 22. lov 21. desember 2005 nr. 124 om obligatorisk tjenestepensjon § 2 og § 8
 23. lov 29. juni 2007 nr. 73 om eiendomsmegling § 2-1, § 2-2, § 2-3, § 2-5, § 2-8, § 2-9, § 4-2, § 4-3, § 8-1, § 8-2, § 8-3, § 8-4, § 8-5, § 8-6, § 8-7 og § 8-8
 24. lov 29. juni 2007 nr. 74 om regulerte markeder (børsloven) § 10, § 11, § 12, § 16, § 17, § 19, § 22, § 23, § 25, § 26, § 27, § 28, § 29, § 38, § 39, § 44, § 45, § 46 og § 47
 25. lov 29. juni 2007 nr. 75 om verdipapirhandel (verdipapirhandelloven) § 3-2, § 3-5, § 3-8, § 3-11, § 4-2, § 4-3, § 5-5, § 5-8, § 5-12, § 5-13, § 6-4, § 7-8, § 8-2, § 8-3, § 8-5, § 9-1, § 9-4, § 9-7, § 9-9, § 9-10, § 9-11, § 9-13, § 9-15, § 9-16, § 9-18, § 9-22, § 9-23, § 9-24, § 9-26, § 10-1, § 10-2, § 10-3, § 10-16, § 10-18, § 11-1, § 11-2, § 11-3, § 11-4, § 13-1, § 13-3, § 15-1, § 15-2, § 15-3, § 15-5, § 15-6, § 15-7, § 15-8, § 15-9, § 16-1, § 16-2, § 16-3, § 17-2 og § 17-4
 26. lov 27. juni 2008 nr. 62 om individuell pensjonsordning § 1-9,
 27. lov 27. juni 2008 nr. 63 om endringer i lov 12. juni 1981 nr. 52 om verdipapirfond mv. (regler om spesialfond) til ny § 6-1, § 6-12a, § 9-15 og § 9-21

28. lov 6. mars 2009 nr. 11 om tiltak mot hvitvasking og terrorfinansiering mv. (hvitvaskingsloven) § 35
29. lov 6. mars 2009 nr. 12 om Statens finansfond § 8.

X

I følgende bestemmelser skal uttrykket «kreditttilsynsloven» endres til «finanstilsynsloven»:

1. lov 10. juni 1988 nr. 40 om finansieringsvirksomhet og finansinstitusjoner (finansieringsvirksomhetsloven) § 2-9b og § 2-22
2. lov 18. juni 1993 nr. 109 om autorisasjon av regnskapsførere § 9
3. lov 6. desember 1995 nr. 75 om sikringsordninger for banker, forsikringsselskaperes garantiordninger og offentlig administrasjon m.v. av finansinstitusjoner § 2A-5 og § 3-2
4. lov 15. januar 1999 nr. 2 om revisjon og revisorer (revisorloven) § 9-2a
5. lov 28. mai 2004 nr. 29 om register over opplysninger om valutaveksling og overføring av betalingsmidler inn og ut av Norge (valutaregisterloven) § 1
6. lov 10. juni 2005 nr. 41 om forsikringsformidling § 8-2 og § 9-2
7. lov 29. juni 2007 nr. 75 om verdipapirhandel (verdipapirhandelloven) § 9-16, § 15-3, § 15-6, § 15-7 og § 15-8

XI

Uttrykkene

- «lov 7. desember 1956 nr. 1 om tilsynet for kredittinstitusjoner, forsikringsselskaper og verdipapirhandel m.v. (kreditttilsynsloven)»,
 - «lov 7. desember 1956 nr. 1 om tilsynet for kredittinstitusjoner, forsikringsselskaper og verdipapirhandel mv. (kreditttilsynsloven)»,
 - «lov 7. desember 1956 nr. 1 om tilsynet for kredittinstitusjoner, forsikringsselskaper og verdipapirhandel mv.»,
 - «lov 7. desember 1956 nr. 1 om tilsynet for kredittinstitusjoner, forsikringsselskaper og verdipapirhandel m.v.» og
 - «lov av 7. desember 1956 nr. 1 om tilsynet for kredittinstitusjoner, forsikringsselskaper og verdipapirhandel m.v. (Kredittilsynet)»
- i følgende bestemmelser
1. lov 16. januar 1998 nr. 6 om Stortingets granskingskomisjon for bankkrisen § 1
 2. lov 17. juli 1998 nr. 56 om årsregnskap m.v. (regnskapsloven) § 1-2
 3. lov 15. juni 2001 nr. 59 om stiftelser (stiftelsesloven) § 6
 4. lov 14. desember 2001 nr. 95 om beskyttelse av supplerende pensjonsrettigheter for arbeidstakere

og selvstendig næringsdrivende som flytter innenfor EØS-området § 7

5. lov 5. juli 2002 nr. 64 om registrering av finansielle instrumenter (verdipapirregisterloven) § 10-1
6. lov 29. juni 2007 nr. 73 om eiendomsmegling § 8-1
7. lov 29. juni 2007 nr. 74 om regulerte markeder (børsloven) § 6
endres til
«lov 7. desember 1956 nr. 1 om tilsynet med finansinstitusjoner mv. (finanstilsynsloven)».

XII

Forutsatt at lov om endringer i finansieringsvirksomhetsloven og enkelte andre lover (kapital- og organisasjonsformer for sparebanker mv.) blir vedtatt, endres uttrykket «Kredittilsynet» til «Finanstilsynet» i følgende bestemmelser:

1. lov 10. juni 1988 nr. 40 om finansieringsvirksomhet og finansinstitusjoner § 2b-7, § 2b-8, § 2b-9, § 2b-18, § 2b-22, § 2b-23, § 2b-24, § 2b-25, § 2b-26, § 2b-27, § 2c-10, § 2d-1, § 2d-2, § 2d-3, § 2d-4 og § 2d-5

XIII

Forutsatt at lov om endringer i finansieringsvirksomhetsloven, børsloven, verdipapirregisterloven,

verdipapirhandelloven mv. (eierskap i finansinstitusjoner og i infrastrukturforetak på verdipapirområdet) blir vedtatt, endres uttrykket «Kredittilsynet» til «Finanstilsynet» i følgende bestemmelser:

1. lov 10. juni 1988 nr. 40 om finansieringsvirksomhet og finansinstitusjoner § 2-2, § 2-3 og § 2-5
2. lov 5. juli 2002 nr. 64 om registrering av finansielle instrumenter (verdipapirregisterloven) § 5-2

XIV

Forutsatt at lov om endring i lov om revisjon og revisorer (revisorloven) og enkelte andre lover blir vedtatt, endres uttrykket «Kredittilsynet» til «Finanstilsynet» i følgende bestemmelser:

1. lov 15. januar 1999 nr. 2 om revisjon og revisorer § 2-1, § 2-2, § 3-1, § 3-3, § 3-7, § 5-7, § 5a-2, § 5a-4, § 5b-2, § 7-1, § 10-1, § 10-2 og § 10-4
2. lov 24. mai 1961 nr. 1 om sparebanker § 17 c

XV

1. Lovens del III gjelder for regnskapsår som begynner 1. januar 2011 eller senere. For øvrig gjelder loven fra den tid Kongen bestemmer. Kongen kan sette i kraft de enkelte bestemmelser i loven til forskjellig tid.
2. Kongen kan gi overgangsregler.

Oslo, i finanskomiteen, den 4. juni 2009

Reidar Sandal

leder

Gjermund Hagesæter

ordfører

